

Alkotmánybíróság

Budapest

Donáti u. 35-45.
1015

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

peresek az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI.

alkotmányjogi panaszt

terjesztjük elő.

Az Abtv. 52. §. (1) bekezdés és (1.b.) bekezdés a.) pontját figyelembe véve az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. tv. 27. §.-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d.) pontja alapján kérjük a Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.188/2017/14 számú- és a Kúria Kfv.VI.38.026/2017/8. számú ítéletének az Alaptörvénnyel való összhangjának a felülvizsgálatát, és azok megsemmisítését.

Kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg

- a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Kormányhivatal Kisvárdai Járási Hivatala SZ/06/62/12408-21/2016 számú határozata,
- a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Kormányhivatal SZ/112/00203-49/2017 számú határozata,
- a Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.188/2017/14 számú ítélete,
- a Kúria Kfv.VI.38.026/2017/8. számú ítélete

alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A megsemmisíteni kért döntések megnevezése:

- a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Kormányhivatal Kisvárdai Járási Hivatala SZ/06/62/12408-21/2016. számú határozata,
- a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Kormányhivatal SZ/112/00203-49/2017.számú határozata,
- a Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.188/2017/14. számú ítélete,
- a Kúria Kfv.VI.38.026/2017/8. számú ítélete.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/1089-0/2018	
Érkezett: 2018 JÚN 28.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 6 db	du

Tényállás, pertörténet:

I. Elsőfokú eljárás:

Nem vitatott peradat, hogy [REDACTED] I. rendű felperes még gyermeke születése előtt, 2015.02.12.-én lemondott a szabad választáson alapuló védőnői szolgáltatásról, melynek okán hivatalból eljárást indítottak a gyermek védelembe vétele tárgyában. A gyámhatóság a gyermek veszélyeztetéseként értékelte az együttműködés hiányát, a gyermek háziorvosának adatára vonatkozó nyilatkozattétel megtagadását, a környezettanulmány készítésének határozott elutasítását, védőoltások indokolatlan késleltetését, a gyermek szűrővizsgálatainak elmaradását, és **2016.12.13.-án** kelt határozatával **elrendelte a gyermek védelembe vételét**. Kötelezett minket a családsegítővel való együttműködésre, általuk választott gyermekorvossal való kapcsolatfelvételre az oltások pótlása és szűrő-, státuszvizsgálatok elvégzése céljából, a védőoltás hitelt érdemlő dokumentumokkal való igazolására a gyámhatóság felé.

Az elsőfokú védelembe vételi határozatot megfellebbeztük és kértük az eljárás megszüntetését, mert az eljárásnak helye nem volt, a határozat pedig olyan kötelezettségeket írt elő, melyekre a határozathozatal idején jogszabályszerűen nem lettek volna kötelezhetők. A hatóság úgy kötelezett minket a gyermekjóléti és alapellátási (védőnő, háziorvos) szolgálatok igénybevételére, hogy akkor, 2016. decemberében az azokkal való együttműködés nem volt kötelező, hiszen a 2015. évi CXXIII. törvény 1. §. (1) bekezdése szerinti hatálya alapján a szolgáltatás a Magyarországon tartózkodók részére szabadon, „választása alapján igénybe vehető” szolgáltatás volt, tehát nem volt kötelező. Továbbá hatáskör hiányában kötelezte a védőoltások és státuszvizsgálatok elvégzésére, valamint hitelt érdemlő dokumentumokkal való igazolására, mivel azok elrendelésére hatáskörrel csak a népegészségügyi szerv rendelkezik. A fellebbezés okán az elsőfokú határozat jogerőssé nem vált.

II. Másodfokú eljárás:

A felülvizsgálati kérelemben részletezett eljárási cselekményekből egyértelműen kiderül, hogy az alperes által a fellebbezés elbírálása során foganatosított új eljárási cselekmények jelentős része 2017. január-március között időszakban arra irányult, hogy a tartózkodási helyünket megállapítsa, valamint hogy kiderítse, hogy a gyermeküknek a kötelező védőoltásokat beadták-e, vagy sem.

- Tartózkodási hely megállapítása:

Az I. rendű felperes a II. rendű felperes beleegyezésével még 2016. december 10.-én elhagyta az országot életvitelszerű külföldi tartózkodás céljából. Az I. rendű felperes és gyermeke külföldi életvitelszerű tartózkodását 2 tanú aláírásával igazolt, teljes bizonyító erejű magánokiratot, - mint a Ket. 50. §. (4) szerinti tényállás tisztázásra alkalmas bizonyíték (ügypél nyilatkozata) - juttatott el alperes részére, de azt az alperes nem fogadta el a külföldön élés bizonyítékeként.

A II. rendű felperesnek az édesanya és gyermeke külföldi életvitelszerű éléséről szóló tárgyaláson tett nyilatkozata és a foganatosított eljárási cselekményekben foglalt, ezt igazoló legalább 10 bizonyíték ellenére az alperes a külföldön élés tényét valótlannak vélte, azt az I. rendű felperes bujkálásaként és együttműködés hiányaként értékelte, ahelyett, hogy elfogadta volna a tény, miszerint a felperes és kiskorú gyermeke külföldön él, így együttműködési kötelezettsége sem áll fenn.

- Védőoltások:

A védőoltások pótlásának elrendelésére hatáskörrel rendelkező népegészségügyi szerv jogerős határozatának végrehajtása felfüggesztésre került az abban az ügyben történő

bíróági felülvizsgálat lefolytatása idejére. Tehát az alperesi határozathozatal idején a védőoltások hiánya-mint veszélyeztető tényező- még megállapításra sem került.

A fenti tények ellenére a fellebbezést elbíráló másodfokon eljáró Sz-Sz-B Megyei Kormányhivatal **2017. március 16-án kelt** határozatával súlyosbította az alaphatározatot, melyben a gyermeket **ideiglenes hatállyal elhelyezte** nevelőszülő háztartásába, a fellebbezési eljárás során időközben hatályosult Gyvt. 130/A §. (5) bekezdés jogszabály módosulás okán.

Az alperes Határozatában tényállásként azt állapította meg, hogy a Gyvt.130/A§. (5) bekezdése alapján súlyosan veszélyeztetett, mivel

- a szülők a védőoltások beadásának elmulasztásával *-mely tény a bíróság jogerős ítélettel még meg sem állapított a határozathozatal idején, tehát alperes nem is tudhatta, hogy jogszerű-e vagy sem azon szerv határozata-*,
- az egészségügyi alapellátással (védőnő, háziorvos) való együttműködés megtagadásával *-mely szolgáltatásokat felperesek jogszerűen nem vettek igénybe a fellebbezés idején, mivel az nem volt kötelező-* a gyermek egészséges fejlődését súlyosan veszélyeztetik,
- s a szülők részéről nem várható tevőleges együttműködés a veszélyeztetettség megszüntetéséhez, mivel nem árulják el pontos tartózkodási helyüket *-annak ellenére, hogy a külföldi életvitelszerű tartózkodásnak sem a ténye, sem a külföldi cím bejelentése az európai uniós jogszabályokkal összhangban, jelenleg is hatályos 1992.évi LXVI. törvény alapján nem is kötelező-*

III. Kereseti kérelem:

Tekintettel a súlyos anyagi és eljárásjogi szabályok megsértésére, kereseti kérelmet nyújtottunk be a fenti határozat bírósági felülvizsgálata érdekében. Kereseti kérelmükben előadtuk, hogy az alperes joghatóság hiányában meghozott döntését helytelen tényállásra, törvénysértően beszerzett bizonyítékokra, és helytelenül értelmezett jogszabályhelyekre hivatkozva hozta.

Ennek következtében a törvénysértő határozata mind a gyermekünk, mind a mi jogainkat súlyosan csorbítja, továbbá maga a kényszerintézkedés az, ami a gyermekük egészséges testi-lelki fejlődését veszélyezteti, hiszen tanulmányok igazolják, hogy egy gyermek családból való kiemelése milyen lelki traumát okoz a gyermeknek, így ezen intézkedés csak a legszükségesebb esetben, súlyos veszélyeztető esetben rendelhető el, amely körülmény esetünkben nem áll fenn, és ilyen körülményt az alperes sem igazolt.

Kifejtettük, hogy a Gyvt. 72. §. (2) bekezdése szerinti ideiglenes hatályú elhelyezést megalapozó körülmény egyáltalán nem áll fenn, mert sem közvetlen életveszély, sem a gyermek testi-értelmi-érzelmi-erkölcsi fejlődésében semmilyen jelentős és helyrehozhatatlan károsodást okozó helyzet nem áll fenn.

Kifejtettük, hogy a jogszabályok szülők általi betartásának elmaradása, azoknak a gyermek általi érzékelésének hiánya miatt, a gyermek testi-lelki-érzelmi fejlődését ténylegesen nem, csak törvény által kialakított vélelem formájában veszélyeztetheti, míg a jogszabályok betartása érdekében alkalmazott családból való kiemelés kényszerintézkedés egyértelműen, ténylegesen lelki gyötrelmet okoz a gyermeknek. Emiatt a kényszerintézkedés nem áll arányban az elérni kívánt céllal, mert egy vélelmezett veszélyeztetés megszüntetése érdekében egy tényleges veszélyeztetést maga a Hatóság idéz elő kényszerintézkedésével, azaz olyan eredmény következik be, aminek az elhárítására törekszik és pont azon jogszabály alapelvét sérti meg –gyermek védelme és érdeke mindenekelőtt- a Hatóság, aminek a betartására törekszik.

Kereseti kérelmünkben kértük megállapítani, hogy a szükségesség és arányosság követelménye betartásának hiánya okán a kényszerintézkedés nem áll arányban az elérni kívánt céllal, illetve egyéb másodfokú eljárási jogszabálysértések miatt kértük a határozat hatályon kívül helyezését.

III. Bírósági eljárás:

A Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a tárgyalást az első tárgyalás után berekesztette annak ellenére, hogy a tárgyaláson kapta meg a kereset kiegészítést, amelynek a tartalmával nem volt még tisztában. A Bíró a felperesekkel soha semmilyen formában nem közölte, hogy pontosan mit, milyen formában kell bizonyítaniuk. A Bíróság **2017.07.05.-én keletkezett jogerős ítéletével a keresetet elutasította.** Rögzítette, hogy az alperesi határozat szerint a kiskorú veszélyeztetettsége fennáll, az elsőfokú gyámhatóság által elrendelt védelemben vétel nem elégséges intézkedés a gyermek testi fejlődése érdekében, e helyett szükség volt az ideiglenes nevelésbe vételre. A felperes keresetében részletesen ismertetett és megjelölt jogszabálysértéseket nem látta megalapozottnak.

IV. Felülvizsgálati kérelem:

A jogerős bírósági ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztettünk elő. Kértük a bíróság ítéletét és mindkét fokú közigazgatási határozatot hatályon kívül helyezni, a bíróságot, valamint az eljáró közigazgatási hatóságokat új eljárásra és új határozat meghozatalára utasítani, mert a bíróság és az eljáró közigazgatási szervek, mind eljárási, mind pedig anyagi jogi jogszabályt sértettek.

V. Kúria:

A Kúria **2018. február 28.-án keletkezett ítéletében** megállapította, hogy a felülvizsgálati kérelem nem megalapozott és a **bírósági ítéletet hatályában fenntartotta.** Osztotta azon alperesi érvelést, miszerint az általa megállapított tények egy súlyosabb hatósági intézkedést alapoztak meg, mellyel a gyermek saját családi környezetéből kikerül egy olyan szakemberhez, aki a jogszabályi kötelezettséget betartja.

Tehát a Kúria állásfoglalása alapján helyes azon jogértelmezés, miszerint a jogszabályok betartatásának - mint célnak - az elérése az elsődleges mindenáron, még a gyermek lelki gyötrelmei árán, a gyermek kárára is, mindez a gyermek „mindenek felett álló érdekének” nevében.

Döntésének elvi tartalma alapján: „*A gyermek családból történő kiemelését és ideiglenes elhelyezését elrendelő hatósági intézkedést eredményezhet, ha a szülő elmulasztja a gyermeke kötelező védőoltásainak beadatását, annak végrehajtását a gyermek elrejtésével akadályozza, és megtagadja az együttműködést az egészségügyi és gyermekvédelmi szervekkel.*”

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A jogorvoslati lehetőségeket kimerítettük, nincs lehetőség további bírósági jogorvoslattal élni a Kúria által hozott döntés ellen.

Az ügyben nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás, perújításra nincs mód.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Kúria ítéletét felperesek jogi képviselője, [REDACTED] ügyvéd részére, elektronikus úton, 2018. április 27. napján kézbesítették. Az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban

benyújtani (Abtv. 30. §. (1) bek.) Az alkotmányjogi panasz benyújtására nyitva álló határidő még nem telt le, a benyújtásra nyitva álló határidő 2018.április 26. napján telik le.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Mind a Bíróság, mind a Kúria az ítéletében olyan közigazgatási döntés jogszerűségét mondja ki, amely az alkotmányjogi panaszt benyújtó személyeket megfosztja saját gyermekük neveléséhez fűződő alapjoguktól, amely könnyen belátható, hogy a panaszosok saját gyermekük neveléséhez fűződő érdekeit súlyosan sérti.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Mind a Bíróság, mind a Kúria, ha az ítéletüket a jogszabályoknak megfelelően, a tisztességes eljárás keretei között hozták volna meg, keresetünknek helyt adott volna és az alperes ideiglenes hatályú elhelyezést elrendelő határozatának a hatályon kívül helyezése ítélet született volna.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

- a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése
- az Alaptörvény VII. cikk (1) ben megfogalmazott lelkiismereti és vallásszabadságot.
 - az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése „Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai és más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési és egyéb helyzet szerinti **különbségtétel nélkül biztosítja.**”
 - az Alaptörvény XV. cikk (5) bekezdése „Magyarország külön intézkedésekkel védi a családokat, a gyermekeket, a nőket, az időseket és a fogyatékkal élőket.”
 - az Alaptörvény XVI. cikk (2) bekezdése „A szülőknek joguk van megválasztani a gyermeküknek adandó nevelést.”
 - az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése „Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”
 - Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdése „Minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz.”
 - Alaptörvény XXI. cikk (1) bekezdése „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”,
 - Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

- Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdése” Senki nem nyilvánítható bűnösnek, és nem sújtható büntetéssel olyan cselekmény miatt, amely az elkövetés idején a magyar jog vagy – nemzetközi szerződés, illetve az Európai Unió jogi aktusa által meghatározott körben – más állam joga szerint nem volt bűncselekmény.”

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

A jelen panasszal támadott és megsemmisíteni kért Kúria általi felülvizsgálati eljárásban hozott ítélet elvi tartalma a következő: „A gyermek családból történő kiemelését és ideiglenes elhelyezését elrendelő hatósági intézkedést eredményezhet, ha a szülő elmulasztja a gyermeke kötelező védőoltásainak beadatását, annak végrehajtását a gyermek elrejtésével akadályozza, és megtagadja az együttműködést az egészségügyi és gyermekvédelmi szervekkel.”

1.) Tényállás valóságtartalmának a vizsgálata nélkül is megállapítható Alaptörvényesértések

A Kúria ítéletében elvi tartalomként megfogalmazottak jogi álláspont – a valós tényállás vizsgálata nélkül is – súlyosan sérti a következő Alaptörvényben foglalat jogainkat:

- az Alaptörvény Szabadság és Felelősség cím alatti VII. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott lelkiismereti és vallásszabadságot.
- az Alaptörvény Szabadság és Felelősség cím alatti XV. cikk (2) bekezdésben megfogalmazott rendelkezést, miszerint Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai és más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési és egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.
- az Alaptörvény Szabadság és Felelősség cím alatti XV. cikk (5) bekezdésében foglaltakat, miszerint Magyarország külön intézkedésekkel védi a családokat, a gyermekeket, a nőket, az időseket és a fogyatékkal élőket.
- az Alaptörvény Szabadság és Felelősség cím alatti XVI. cikk (2) bekezdését, miszerint a szülőknek joguk van megválasztani a gyermeküknek adandó nevelést.
- az Alaptörvény Szabadság és Felelősség cím alatti I. cikk (3) bekezdését, miszerint „Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”

Továbbá a Kúria Ítélet megfogalmazott elvi tartalom a következő jogszabályi rendelkezéseket sért, azokkal ellentétes:

- 1997. évi XXXI. tv. (továbbiakban: Gyvt) 7. §. (1) bekezdését, miszerint a gyermek szüleitől vagy hozzátartozóitól csak saját érdekében, törvényben meghatározott esetekben és módon választható el.
- A Gyvt. 12. §. (1) bekezdésbe foglalat szülői jogokat, miszerint a felpereseknek jogukban áll a gyermeküket családban nevelni.

- A Gyvt. 72. § (1) szerinti ideiglenes azonnali hatályú elhelyezésnek akkor van helye, ha a gyermek felügyelet nélkül marad, vagy testi, értelmi érzelmi és erkölcsi fejlődését családi környezete vagy önmaga súlyosan veszélyezteti, és emiatt azonnali elhelyezése szükséges.
- A Gyvt. 72. §. (2) bekezdése szerint ideiglenes hatályú elhelyezést megalapozó súlyos veszélyeztettségnek minősül a gyermek olyan bántalmazása, elhanyagolása, amely életét közvetlen veszélynek teszi ki, vagy testi, értelmi, érzelmi vagy erkölcsi fejlődésében jelentős és helyrehozhatatlan károsodást okozhat.
- A Gyvt. 5. § n) pontja alapján veszélyeztetettség: Olyan – a gyermek vagy más személy által tanúsított – magatartás, mulasztás vagy körülmény következtében kialakult állapot, amely a gyermek testi, értelmi, érzelmi vagy erkölcsi fejlődését gátolja, vagy akadályozza.

A Kúria Ítélet amellet, hogy a mi alapvető jogainkat súlyosan sérti, a gyermekünk jogait is semmibe veszi. A gyermekünkét, aki a „jogellenes állapot” kialakulásában semennyire nem felelős, akinek az állítólagos érdekében rendelték el a kényszerintézkedést, akinek a jogainak a csorbítása az oltás kikényszerítése érdekében éppen ezért semmilyen mértékben és formában nem korlátozhatók.

A Kúria Ítéletben megfogalmazott elvi tartam a gyermekünket jogellenesen megfosztja a következő jogszabályokban megfogalmazott jogaitól:

- Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott jogától, miszerint „Minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz.”
- Gyvt. 6. §. (1) A gyermeknek joga van a testi, értelmi, érzelmi és erkölcsi fejlődését, jólétét biztosító saját családi környezetében történő nevelkedéshez.
- Gyvt. 6. §. (2) A gyermeknek joga van ahhoz, hogy segítséget kapjon a saját családjában történő nevelkedéséhez, személyiségének kibontakoztatásához, a fejlődését veszélyeztető helyzet elhárításához, a társadalomba való beilleszkedéséhez, valamint önálló életvitelének megteremtéséhez.
- Gyvt. 7. §. (1) A gyermek szüleitől vagy más hozzátartozóitól csak saját érdekében, törvényben meghatározott esetekben és módon választható el. A gyermeket kizárólag anyagi okból fennálló veszélyeztetettség miatt nem szabad családjától elválasztani.
- Gyvt. 14. §. (1) A gyermekek védelme a gyermek családban történő nevelkedésének elősegítésére, veszélyeztetettségének megelőzésére és megszüntetésére, valamint a szülői vagy más hozzátartozói gondoskodásból kikerülő gyermek helyettesítő védelmének biztosítására irányuló tevékenység.

I.)

A 39/2007. (VI.20.) AB Határozatban az Alkotmánybíróság kifejtette, hogy az oltások kötelezővé tétele sérti a lelkiismereti és vallásszabadságot, hiszen a szülőktől elveszi azon jogot, hogy a védőoltásokkal kapcsolatos meggyőződésük alapján döntsön, azonban az Alkotmánybíróság kimondta, hogy a védőoltások kötelezővé tétele a közösség érdekét szolgálja, mivel elfogadta azon vélelmet, miszerint azokkal járványok előzhető meg. Az Alkotmánybíróság 2007-ben arról nem foglalt állást, hogy ezen alkotmányos jogot sértő kötelezés szülőktől való kikényszerítése érdekében mely intézkedések azok, amelyek az Alaptörvényben megfogalmazott szükségesség és arányosság feltételeinek megfelelnek.

Véleményünk szerint a Kúria által megfogalmazott és ránk alkalmazott iránymutatással már-már büntetőjogi kategóriába illően, felhívja a Közigazgatási Hatóságokat arra, hogy a „védőoltás nem védő, hanem ártalmasságában hívó” szülőket üldöztessék! Aki nem hiszi, hogy a védőoltások a gyermekeket betegségtől védi meg, ebből kifolyólag az oltások beadását megtagadja, azoktól a gyermekeiket el kell venni!

A fentiek alapján jól látható, hogy a szülők „**más véleményére**” - Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdés - tekintettel megvonja a szülőktől az Alaptörvény XVI. cikk (2) bekezdésben megfogalmazott azon alapvető jogot, miszerint a szülőknek jogukban van megválasztani a gyermeküknek adandó nevelést.

A fentiek alapján a Kúria Ítélet **lehető legsúlyosabb fokban** megsértette az Alaptörvény XVI. cikk (2) bekezdésben megfogalmazott alapjogunkat, hiszen ezen kényszerintézkedés jogszerűségének a kimondásával teljes mértékben megfosztott minket a gyermekünknek adandó nevelés lehetőségétől, amely jogunkat a külön véleményünkre tekintettel von meg, amivel szintén a lehető legsúlyosabb fokban megsértette az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésben foglalt jogainkat.

Véleményünk szerint a védőoltások kötelezőségének a kikényszerítése érdekében a szülőket – bennünket - a gyermeküknek adandó neveléstől való teljes mértékben való megfosztása **súlyos fokban túllépi** az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésben megfogalmazott **feltétlenül szükséges mértéket**. A jog ilyen mértékű megvonása az elérni kívánt céllal nem áll arányban, és egyáltalán nem teljesül azon elv, hogy a szülő – a mi - neveléshez való alapvető jogát(unkat) a jog lényegének a tiszteletben tartásával korlátozták. ”

II.)

A Kúria ítéletének az elvi tartalmának megfogalmazása azon alapul, miszerint elfogadja azon vélelmet, miszerint a védőoltások megtagadása a kiskorú testi épségét súlyosan veszélyezteti.

Az Alkotmánybíróság által korábban megfogalmazásra került az **39/2007. (VI.20.) AB Határozatban** az oltás kötelező jellegének jogpolitikai indoka, miszerint: “minden gyermeknek meg kell kapnia a védőoltást annak érdekében, hogy ne legyen vírus, illetve baktérium hordozó. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a **rendszer közösségre, s nem az egyénre van szabva, s közérdekből** az érintett személy túrni köteles a védőoltás foganatosítását, ...”

A Tisztelt Bíróság és Kúria, amikor jogszerűnek nyilvánította azon megállapítást, miszerint a védőoltások beadásának a megtagadásával súlyosan veszélyeztettük a gyermekünk egészségét, akkor figyelmen kívül hagyták azon körülményt, hogy a védőoltások kötelezővé tételének a jogpolitikai indoka nem az egyén érdekében, hanem a közösség érdekében történt, így a védőoltások felvételének az elmaradása nem az egyén érdekeit, hanem a közösség érdekeit sérti. A közösség érdekében egy gyermeket a családjától elválasztani pedig **súlyosan sérti az 1997. évi XXXI. tv.(továbbiakban:Gyvt) 7. §. (1) bekezdését, miszerint a gyermek szüleitől vagy hozzátartozóitól csak saját érdekében, törvényben meghatározott esetekben és módon választható el.**

A Gyvt. 72. § (1) szerinti ideiglenes azonnali hatályú elhelyezésnek akkor van helye, ha a gyermek felügyelet nélkül marad, vagy testi, értelmi érzelmi és erkölcsi fejlődését családi környezete vagy önmaga súlyosan veszélyezteti, és emiatt azonnali elhelyezése szükséges.

A Gyvt. 72. §. (2) bekezdése szerint ideiglenes hatályú elhelyezést megalapozó súlyos veszélyeztetettségnek minősül a gyermek olyan bántalmazása, elhanyagolása, amely életét közvetlen veszélynek teszi ki, vagy testi, értelmi, érzelmi vagy erkölcsi fejlődésében jelentős és helyrehozhatatlan károsodást okozhat.

A Gyvt. 5. § n) pontja alapján veszélyeztetettség: Olyan – a gyermek vagy más személy által tanúsított – magatartás, mulasztás vagy körülmény következtében kialakult állapot, amely a gyermek testi, értelmi, érzelmi vagy erkölcsi fejlődését gátolja, vagy akadályozza.

A fentiek alapján megállapítható, hogy az oltatlanság, mint állapot nem helyrehozhatatlan és semmiképpen nem életet közvetlenül veszélyeztető állapot, a gyermek testi fejlődését nemhogy súlyosan nem, egyáltalán nem veszélyezteti, így a családból való kiemelését szabályozó jogszabályi feltételek nem állnak fenn. A feltételek hiánya ellenére a Kúria és a Bíróság is jogszerűnek mondta ki ítéletében, amellyel hatáskörét túllépte és megsértette a fent megfogalmazott jogszabályi rendelkezéseket.

A Tisztelt Bíróság és Kúria ítélete a gyermek családból való kiemelése miatt súlyosan sérti a Gyvt. 12. §. (1) bekezdésbe foglalat szülői jogokat, miszerint jogukban áll a gyermekünket családban nevelni.

A Tisztelt Bíróság és a Kúria a védőoltás elmaradását annak ellenére súlyos veszélyeztető magatartásnak tanúsítja, hogy a Legfelső Bíróság **BKRBH 2009/2029. számú elvi** döntésében már kimondta, hogy a kötelező oltások megtagadása önmagában nem tekinthető súlyos veszélyeztető magatartásnak, amelynek oka az, hogy a védőoltással egy betegségnek a lehetőségét kívánják megelőzni, de a betegség **közvetlen veszély nem áll fenn.** A Legfelső Bíróság fenti állásfoglalásában azt is kifejtette, hogy a védőoltás megtagadása mindössze a szabálysértési eljárás hatálya alá tartozó szabálysértésnek minősül.

A védőoltás megtagadása semmilyen Btk. szerinti törvényi tényállást nem valósít meg, a BH szerint **nem idéz elő közvetlen veszélyt, így közvetlen életveszélyt sem.** Szabálysértésnek minősül, amely szabálysértés elkövetésével nem a kiskorú érdekei csorbulnak, hanem a járványok megelőzéséhez fűződő társadalmi érdek. Az alperes mégis a szülőkkel, mint jogszabálysértőkkel szemben a “gyermek érdekeire hivatkozva” a gyermekekre vonatkozó egyik legsúlyosabb kényszerintézkedést kívánja alkalmazni, nem törődve a kényszerintézkedés gyermek lelkében, egészségi állapotában okozott visszafordíthatatlan kárral, míg ilyen kényszerintézkedés a legtöbb alkalommal nem alkalmaz egyetlen Bíróság sem olyan esetben, amikor a szülő a gyermeke sérelmére valóban elköveti a súlyosan veszélyeztető magatartást, például amikor engedí, hogy a gyermeke biztonsági öv nélkül üljön a közlekedő gépkocsiba, és szándékos közlekedési szabályszegéssel közúti balesetet okoz, amelynek a sértettje a gyermeke.

A fentiek alapján egyértelműen megállapítható, hogy az alperes, a Bíróság és a Kúria is a “közösség érdekében”, azon szülővel – jelen esetben velünk - szemben, **aki a “közösség**

érdekében”, nem kívánja kitenni a gyermekét a védőoltások egészségügyi kockázatának, a “gyermek érdekeire” hivatkozva a gyermek-testét-lelkét súlyosan veszélyeztető kényszerintézkedést kíván fogatosítani.

A fentiekből jól látható, hogy az alperes határozatával, a Bíróság és Kúria ítéletével megsértette az 1997. évi XXXI. tv.(továbbiakban: Gyvt) 7. §. (1) bekezdését, miszerint a gyermek szüleitől vagy hozzátartozóitól csak saját érdekében, törvényben meghatározott esetekben és módon választható el.

Az alperes határozata, Bíróság és Kúria ítélete súlyosan sérti a Gyvt. 12. §. (1) bekezdésbe foglalat szülői jogunkat, miszerint jogunkban áll a gyermekünket családban nevelni.

A Kúria Ítélet amellett, hogy a mi alapvető jogainkat súlyosan sérti, a gyermekünk jogait is semmibe veszi. A gyermekünkét, aki a „jogellenes állapot” kialakulásában semennyire nem felelős, akinek a jogainak a csorbítása az oltás kikényszerítése érdekében éppen ezért semmilyen mértékben és formában nem korlátozhatók.

A Kúria Ítéletben megfogalmazott elvi tartam a gyermekünket jogellenesen megfosztja a következő jogszabályokban megfogalmazott jogaitól:

- Az ideiglenes hatályú elhelyezést elrendelő intézkedés és annak végrehajtása a gyermekben visszafordíthatatlan lelki sérelmet okoz, amely miatt súlyos fokban sérül a gyermekünknek az Alaptörvény XVI. (1) bekezdésében megfogalmazott joga, miszerint „Minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz.
- a saját családi környezetében történő nevelkedéshez való jogától:
Gyvt. 6. § (1) A gyermeknek joga van a testi, értelmi, érzelmi és erkölcsi fejlődését, jólétét biztosító saját családi környezetében történő nevelkedéshez.
- attól a jogától, hogy segítséget kapjon a saját családjában történő nevelkedéshez
Gyvt. 6. §. (2) A gyermeknek joga van ahhoz, hogy segítséget kapjon a saját családjában történő nevelkedéséhez, személyiségének kibontakoztatásához, a fejlődését veszélyeztető helyzet elhárításához, a társadalomba való beilleszkedéséhez, valamint önálló életvitelének megteremtéséhez.
- attól a jogától, hogy szüleitől csak saját érdekében lenne elválasztható, közösségi érdekből nem
Gyvt. 7.§ (1) A gyermek szüleitől vagy más hozzátartozóitól csak saját érdekében, törvényben meghatározott esetekben és módon választható el. A gyermeket kizárólag anyagi okból fennálló veszélyeztetettség miatt nem szabad családjától elválasztani.
- Gyvt. 14. §. (1) A gyermekek védelme a gyermek családban történő nevelkedésének elősegítésére, veszélyeztetettségének megelőzésére és megszüntetésére, valamint a szülői vagy más hozzátartozói gondoskodásból kikerülő gyermek helyettesítő védelmének biztosítására irányuló tevékenység.

III.)

A Kúria Ítéletében megfogalmazott elvi döntésének tartalma alapján tehát tényleges veszélyeztetés – pl. gyermek, testi, lelki bántalmazása – nélkül, csupán csak az általa megfogalmazott vélelem alapján fennálló - védőoltás elmaradása és az annak végrehajtása érdekében való együttműködés hiánya okán fennálló - súlyos veszélyeztető magatartás

esetén helye van a gyermekünk ideiglenes hatályú elhelyezésének, amely állásfoglalás nem azonos a jogszabályban megfogalmazott feltételekkel.

A gyermekünk egészséges lelki fejlődésének a biztosítása érdekében úgy érezzük, hogy a Kúria által megfogalmazott gyakorlatnak nincs helye, mivel ez a – gyermeket családjából kiemelő- kényszerintézkedés nem áll arányban az elérni kívánt céllal, sem a szülők együttműködésének kikényszerítése, sem az elmaradt oltások pótlása tekintetében.

Véleményünk szerint az egyetlen olyan Gyvt. törvényben megfogalmazott gyámhivatali kényszerintézkedés, ami arányban állhat az elérni kívánt céllal, és megfelel a szükségesség és arányosság – mint egymással összetartozó, külön nem választható fogalmak - követelményének, a védelembe vételi intézkedés.

A Kúria ítéletében kifejtette, hogy egyetért a közigazgatási határozat Bírósági felülvizsgálatát végző Bíróság ítéletében kifejtett véleményével, miszerint **“az arányosság elve** azt jelenti, hogy a Gyvt. rendszerében azt az intézkedést kell választani, mely alkalmas arra, hogy az érintett személyek a jogszabályi előírások tiszteletben tartása mellett a jogszabályi előírásoknak megfelelő magatartást tanúsítsanak.”

Sem a Kúria, sem a Bíróság ítéletében nem fejtette ki, hogy véleménye szerint mit jelent a **szükségesség fogalma**.

Véleményünk szerint az **arányosság és szükségesség** fogalma nem választható ketté. Egy mérlegelési jogkörben hozott döntés során a hatóságnak mindkét elvet figyelembe kell venni. A döntést hozó hatóságnak azt kell mérlegelnie, hogy **mi a célja**, a cél elérése érdekében milyen olyan kényszerintézkedést **szükséges** foganatosítani, amely **még arányban** áll az elérni kívánt céllal, azaz a hatóság a döntése során **nem okozhat nagyobb kárt, mint aminek a jogszabályok betartásával a megakadályozására törekszik**.

Jelen ügy kapcsán - ha nem vitatjuk a tényállás valóságát – az állítólagos súlyos veszélyeztetettség tényleges veszélyeztető magatartás nélküli, **törvényi vélelem által kialakított veszélyeztető magatartás tanúsításában, a jogszabályok betartásának a hiányában áll**. Azt, hogy a szülők a jogszabályban előírt kötelezettségüknek nem tesznek eleget, abból a gyermek semmit nem érzékel, így tényleges veszélyeztető magatartás nem áll fenn.

A Hatóság célja, hogy elérje, hogy a szülők a jogszabályokat betartsa. A szükségesség és arányosság követelménye alapján azt kell eldönteni, hogy melyik az a Gyvt. rendszer szerint alkalmazható legenyhébb kényszerintézkedés, ami a cél elérését szolgálhatja és nem okoz nagyobb kárt, mint aminek az elérésére törekszik.

- 1.) A védelembe vétel eredményeként a szülők eleget tehetnek a jogszabályi kötelezettségüknek és az a gyermekben semmilyen kárt nem okoz.
- 2.) Ideiglenes hatályú elhelyezés eredményeként - nem a szülők által - sor kerülhet az elmaradt oltások beadására, de az addig egészséges családi környezetben élő gyermeket általa értelmezhetetlen okból (jogszabályok betartásának hiánya miatt), hirtelen elszakítják az addig biztonságot nyújtó szüleitől, amely esemény a gyermekben visszafordíthatatlan lelki gyötrelmet okoz, amely egyértelműen **súlyosan veszélyezteti a gyermek egészséges lelki fejlődését**.

Tekintettel arra, hogy a **jogszabályok betartásának az elmaradása**, azoknak a gyermek általi érzékelésének hiánya miatt, a gyermek testi, lelki, érzelmi fejlődését **ténylegesen**

nem, csak törvény által kialakított vélelem formájában veszélyezteteti, míg a jogszabályok betartása érdekében alkalmazott családból való kiemelés **kényszerintézkedés egyértelműen, ténylegesen** lelki gyötrelmet okoz a gyermeknek, így elmondható, hogy a jogszabályok betartásának az elmaradása miatt, törvényi vélelem alapján kialakított veszélyeztető magatartás megszüntetése érdekében történő ezen kényszerintézkedés nem áll arányban az elérni kívánt céllal, mert **ezen kényszerintézkedéssel egy vélelmezett veszélyeztetés megszüntetése érdekében egy tényleges veszélyeztetést idéz elő a jogalkalmazó, azaz olyan eredmény következik be, aminek az elhárítására törekszik és pont azon jogszabály alapelvét sérti meg – gyermek védelme mindenekelőtt -, aminek a betartására törekszik.**

A fentiek alapján megállapítható, hogy helytelen a Kúria és a Bíróság azon értelmezése, hogy a cél elérése az elsődleges mindenáron.

Jelen eljárásban a fentiek alapján egyértelműen megállapítható, hogy Alaptörvény ellenesen állapította meg a Kúria és a Bíróság, hogy a védőoltások pótlása érdekében a gyermek családból való kiemelése az a szükséges kényszerintézkedés, ami még arányban áll az elérni kívánt céllal.

A fentiek alapján a Kúria és a Bírói súlyosan megsértette az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében foglaltakat, miszerint: „Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”

A szükségesség és arányosság követelményeit sértő ideiglenes hatályú elhelyezést elrendelő intézkedés és annak végrehajtása a gyermekben visszafordíthatatlan lelki sérelmet okozhat, amely miatt sérül a gyermekünknek az Alaptörvény XVI. (1) bekezdésében megfogalmazott joga, miszerint „Minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz.”

2.) Tényállás valóságtartalmának a vizsgálata mellett megállapítható Alaptörvényt sértések

Jelen ügy kapcsán az iratokból kitűnik, hogy az ügyben eljáró közigazgatási szerv, elsőfokú Bíróság és a Kúria rengeteg, az ügy lényegére kiható jogszabálysértést követett el, amely jogszabálysértések eredményeként születtek meg jelen panasszal támadott döntések. Az alperes a bizonyítékokat nem megfelelően értékelte, az ideiglenes hatályú elhelyezést elrendelő határozatból az sem derült ki pontosan, hogy milyen tényállásra alapozta a döntését, a pontos tényállást csak a keresetünkre adott ellenkérelemben írta le, a Kúria és az elsőfokú Bíróság is ennek ellenére úgy ítélte meg, hogy a közigazgatási szerv a döntésének megfogalmazásakor eleget tett a jogszabályban előírt kötelezettségének.

A jogszabálysértések közül hármat kívánunk kiemelni, amely jogszabálysértések az alperesi Határozat, az elsőfokú Bírói ítélet és a Kúriai ítélet jogszerűségét is alapjaiban rengeti meg, amelyek az **Alaptörvény XXI. cikk (1) bekezdésbe és a XXVIII. cikk (1) bekezdésbe ütköző tisztességes eljárás követelményét súlyosan sértette a sérelmünkre.**

1.) Mind a Közigazgatási Szerv, mind az elsőfokú Bíróság, mind a Kúria a döntését valótlan tényállásra alapozta.

A Bíróság jogszerűnek nyilvánította a közigazgatási szerv azon megállapítását, miszerint a döntés meghozatalakor **2017. március 16-án** megállapítható volt, hogy a gyermekünknek a kötelező védőoltásokat nem adattuk be.

A Kúria az ítéletében leírta, hogy a **2017. március 16-án** keletkezett ideiglenes hatályú elhelyezésről határozó alperesei határozat jogszerűségét vizsgálta. Annak ellenére, hogy 2017. március 27-e a naptárban 2017. március 16-a után van 11 nappal, a Kúria a vizsgált határozat **előzményi irataként kezeli (42 pont) a 2017. március 27-én** keletkezett azon bírói ítéletet, amelyben a bíróság jogerős ítéletében kimondja, hogy a gyermekünk a rendelkezésre álló adatok alapján nem rendelkezik az életkorhoz kötött kötelező védőoltásokkal, így azokat pótolni kell, majd leírta, hogy „a felpereseknek végre kellett volna hajtaniuk a jogerős közigazgatási határozatban előírt kötelezettségüket. A felperesek pontosan tudták a teendőjüket, azaz vagy gondoskodnak a gyermek oltásáról vagy orvosi dokumentummal igazolják, hogy az alól felmentést kaptak. A felperesek e kötelezettségüknek nem tettek eleget, minden lehetséges eszközzel élve megghiúsították a végrehajtást, miáltal jelen perbeli ügy messze túlnőtt a védőoltás problémáján. A szülők a gyermeket tudatosan kivonták az egészségügyi és gyermekvédelmi szervek látóköréből, ezáltal kontrollálhatatlanná vált egy 2015-ös születésű kiskorú gyermek egészségi állapota (testi, értelmi fejlődése).

[43] Ez indította el a gyermekvédelmi szervek törvényi kötelezettségen alapuló intézkedését, és a jelen per alapját képező alperesi határozat meghozatalát.”

A fentiekből jól látható, hogy mind a Bíróság, mind a Kúria azért látta jogszerűnek az ideiglenes hatályú elhelyezést, mivel a 2017. március 27-én jogerőssé vált – addig bírói végzés alapján felfüggesztett - bírósági ítéletben foglaltakat 2017. március 16-ig nem teljesítettük.

Szeretnénk hangsúlyozni, a dátumoknál nincs elírás, a Bíróság és a Kúria valóban egy, még a vizsgált határozat meghozatalakor meg sem született bírói ítélet végrehajtásának az elmaradása miatt látta indokoltnak a gyermekünk családból való kiemelését.

Tekintettel arra, hogy az ideiglenes hatályú elhelyezést elrendelő határozat előtt még meg sem született a védőoltás beadását elrendelő ítélet, így nyilvánvaló, hogy a Kúria azon állítása sem felel meg a valóságnak, hogy a gyermekvédelmi szervek tevékenységét ez indította meg, és védőoltás beadatásának az elmaradása miatt nem működtünk együtt. A fentiekből az is egyértelműen kiolvasható, hogy a védőoltások beadására kötelező bírósági ítélet megszületése előtt a gyermekvédelmi szerveknek nem is volt okuk intézkedéseket fogantatosítani velünk szemben, Ők mégis megindították azt és még mielőtt bírói ítélet született volna arról, hogy a gyermekünket védőoltásban kell-e részesíteni, döntöttek a gyermekünk családból való kiemeléséről.

Úgy érezzük, hogy nem nehéz belátni, hogy a tényállás ilyen módú valótlansága az egész bírói ítélet helyességét alapjaiban rengeti meg. A bizonyítékok ilyen mértékű félremagyarázása a lehető legsúlyosabb fokban sérti az **Alaptörvény XXI. cikk (1) bekezdésben foglaltakat, miszerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a**

hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”, továbbá sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésben foglaltakat, miszerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

2.)

Mind az alperes, mind az elsőfokú Bíróság, mind a Kúria a döntését olyan jogszabálysértésre hivatkozva indokolta, amely jogszabálysértést jogszabály csak a magatartás tanúsítása után hatályba lépően fogalmazott meg jogszabálysértésként, azaz **jogszabályt Alaptörvény ellenesen alkalmazott visszamenőlegesen.**

A kiemelés indokoltságát - a védőoltás hiánya mellett - mind az alperes, mind az elsőfokú Bíróság, mind a Kúria azzal indokolta, hogy véleményük szerint nem működünk együtt a védőnőkkel, a Gyámhatósággal és a gyermekünknek nincs státuszvizsgálata, amely magatartás a Gytv. 130/A. §. (3) bekezdése alapján súlyosan veszélyeztető oknak minősül.

Habár az alperes által együttműködés hiányára vonatkozóan megállapított tényállás valóságát is vitatjuk, de ha még a tényállás tartalmát el is fogadnánk, akkor is az együttműködés hiányának a súlyos veszélyeztető mivoltának törvényi vélelmét megfogalmazó **1997. évi XXXI. törvény a gyermekek védelméről és gyámügyi igazgatásról (továbbiakban Gytv.) 130/A. §. (3) bekezdése 2017. január 1-én lépett hatályba, amely törvényi vélelem beálltához a jogszabály további feltételeket köt – pl. státuszvizsgálat határozattal történő elrendelése.**

Az alperes a 2017. március 16-án a 2017. január 1-étől hatályba lépő jogszabályt alkalmazta, de úgy, hogy jogszabálysértésként a 2015-ös, 2016-os – együttműködés hiánya - magatartást fogalmazta meg. Tekintettel arra, hogy 2015-ben, 2016-ban az együttműködés hiánya még nem volt súlyos veszélyeztető magatartásként értékelhető, így a jogszabály ilyen formában való visszamenő hatállyal történő alkalmazása önmagában is **Alaptörvényellenes, de ehhez még hozzájárul az is, hogy szintén csak 2017. január 1-én lépett hatályba az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (továbbiakban: Eütv.) 81. §. (3) bekezdése, mely alapján 0-18 év között a szűrővizsgálatok kötelezőek. A szűrővizsgálatra kötelezett kiskorú személy részvételéről a szűrővizsgálaton a törvényes képviselő köteles gondoskodni. Ha e kötelezettségének a törvényes képviselő nem tesz eleget, az egészségügyi államigazgatási szerv a szűrővizsgálatot elrendeli. A szűrővizsgálatot elrendelő határozat fellebbezésre tekintet nélkül végrehajthatóvá nyilvánítható. Az egészségügyi államigazgatási szerv a határozatot megküldi a család- és gyermekjóléti központnak, valamint a gyámhatóságnak.**

Tekintettel arra, hogy az egészségügyi államigazgatási szerv a mi esetünkben soha semmilyen formában nem rendelte el a szűrővizsgálatok elvégzését, a magatartásunk súlyos veszélyeztető jellege még a 2017. január 1-én hatályba lépő Gytv. alapján sem állapítható meg.

A fenti jogszabálysértések ellenére, mind az elsőfokú Bíróság, mind a Kúria jogszerűnek állapította meg a Gytv. visszamenőleges hatállyal történő alkalmazását.

A Kúria visszamenőleges hatály alkalmazását a következő indokkal tartotta jogszerűnek: (61) „A gyámhatósági gyakorlat 2017. január 1. előtt is súlyosan veszélyeztető oknak vélte az egészségügyi alapellátással való együttműködés hiányát. A jogszabály 2017. január 1-

től pedig konkrétan is megfogalmazta, hogy az egyéb jelzés hiányában is súlyos veszélyeztető oknak minősül, ha a gyermeket gondozó szülő, más törvényes képviselő megtagadja az együttműködést az egészségügyi alapellátást nyújtó szolgáltatókkal, háziorvossal, házi gyermekorvossal, védőnővel, illetve a gyermek gondozása tekintetében a bölcsődei ellátást nyújtó szolgáltatóval, intézménnyel, köznevelési intézménnyel. Az alperes nem alkalmazta jogszerűtlenül visszamenőlegesen a Gytv. 130/A. § (3) bekezdését, mert azt a módosító törvény hatálybaléptető rendelkezése szerint a folyamatban lévő ügyekben is alkalmazni kellett.”

Az, hogy egy módosító rendelkezést a folyamatban lévő ügyekben is alkalmazni kell, az nem azt jelenti, hogy ebből kifolyólag az évekkel korábban tanúsított magatartást kell e jogszabályi rendelkezés miatt törvénysértőnek tekinteni.

Az, hogy a „gyámhatósági gyakorlat 2017. január 1. előtt is súlyos veszélyeztető oknak vélte az egészségügyi alapellátással való együttműködést hiányát, az nem azt jelenti, hogy ez a gyakorlat korábban törvényes volt. 2017. január 1-ig jogszabály alapján kiskorút súlyosan veszélyeztető magatartás csak a ténylegesen veszélyeztető – pl. bántalmazás, éheztetés, stb. – magatartás volt, így attól, hogy egy szülő megnehezítette a hatóságok munkáját, s ebből kifolyó érzelmeik hatására úgy érezték, hogy a gyermek is veszélyeztetve van, attól az még nem biztos, hogy valóban veszélyeztetve volt, így a gyámhatóság korábbi jogsértő gyakorlata nem lehet indok a mi ügyünkben a jogsértő visszamenőleges alkalmazásra.

Tekintettel arra, hogy a gyermek családból való kiemelése, mind a gyermek, mind a szülő Alaptörvényben foglalt jogait – neveléshez, saját családban való nevelkedéshez való jog, stb. – sérti, így a Gytv. 7. §. (1) bekezdése alapján is **gyermek szüleitől vagy hozzátartozóitól csak saját érdekében, törvényben meghatározott esetekben és módon választható el, az Alaptörvény Szabadság és Felelősség cím alatti I. cikk (3) bekezdése alapján pedig csak a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”**

A fentiekből jól látható, hogy tekintettel arra, hogy jogszabály 2017. január 1-ig nem engedte a gyámhatóságnak, hogy együttműködés hiányát súlyos veszélyeztetésnek ítélje meg, addig nem is volt jogszerű annak értékelni, s mint súlyos veszélyeztető magatartáshoz jogkövetkezményt fűzni.

Korábban részleteztük, hogy attól, hogy jogszabály kialakította azon törvényi vélelmet, miszerint a hatóságokkal való együttműködés hiánya súlyosan veszélyeztető magatartásnak minősül, attól még csak ezen indokból a gyermek családból való kiemelése sérti az Alaptörvényben megfogalmazott szükségesség és az arányosság elvét.

A fentiek alapján könnyen belátható, hogy 2017. január 1-én hatályba lépő Gytv. 130/A. (3) bekezdésének alaptörvény ellenes visszaható hatályú alkalmazásával az alperes, a helyi Bíróság és a Kúria megsértette az **Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdését, amely alapján „Senki nem nyilvánítható bűnösnek, és nem sújtható büntetéssel olyan cselekmény miatt, amely az elkövetés idején a magyar jog vagy – nemzetközi szerződés, illetve az Európai Unió jogi aktusa által meghatározott körben – más állam joga szerint nem volt bűncselekmény, továbbá sérti a Gytv. 7. §. (1) bekezdésében foglaltakat, amely alapján is gyermek szüleitől vagy hozzátartozóitól csak saját**

érdekében, törvényben meghatározott esetekben és módon választható el, az Alaptörvény Szabadság és Felelősség cím alatti I. cikk (3) bekezdését, amely alapján alapjog csak a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”

Ezen alapjogok megsértése természetes, hogy megkérdőjelezi a hatóságok és a bíróságok tisztességes eljárását, így súlyos fokban sérült az **Alaptörvény XXI. cikk (1) bekezdésben foglalt alapjogunk, miszerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”**, továbbá az **Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésben foglalt alapjogunk is, miszerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”**

Érvelésünket megerősíti a 2.sz.melléklet alatt csatolt, az EMMI Szociális Ügyekért És Társadalmi Felzárkóztatásért Felelős Államtitkárságnak a minden Kormányhivatal Gyámügyi Főosztálya részére 2017.január 01.-én hatályba lépő jogszabály-módosításokról belső levelezésben megküldött tájékoztatója. Ezen okiratban kifejtésre került, hogy a módosítás a szülők együttműködésének ösztönzésére hivatott, a „gyermek gondozása” (étkeztetése, ruháztatása -mint alapszükségletek) tárgyában, és „nem a családból való kiemelés kap újabb vagy tágabb jogszabályi lehetőséget”, tehát a jogalkalmazó közigazgatási szervek részére egyértelműen közölve lett a módosított jogszabály helyes alkalmazásának módja, célja, mikéntje.

3.) Bizonyítékok elfogult értékelése

Az alperes határozatát keresetünkkel úgy támadtunk, hogy a pontos tényállás nem is állt rendelkezésünkre, az ellenkérelem megismerése során vált ismerté számunkra, hogy a közigazgatási szerv döntését milyen tényállásra alapozta.

A közigazgatási hatóság az ideiglenes hatályú elhelyezés indokát csak a keresetünkre reagálva **utólag, a kereseti ellenkérelemben** fogalmazta meg, **amely során már olyan adatokra is hivatkozott, amely a döntés meghozatalakor még nem állt a rendelkezésére.** A döntésének indokaként az együttműködés hiányát és a védőoltások elmaradását jelölte meg, továbbá, hogy az együttműködés hiánya miatt nem tudják, hogy a gyermekünk jól van-e.

Az ellenkérelem megismerése után, a tényállás ismeretében próbáltuk a Bíróság előtt az alperes által megfogalmazott tényállást cáfolni, úgy hogy a Bíróság minket soha semmilyen formában nem hívott fel arra, hogy az eljárás során pontosan mit kell bizonyítanunk és az adott tény bizonyítására milyen bizonyítékokat fogad el, amellyel megsértette **a Pp. 3. §-ban, a Pp. 141. §. (2) és (6) bekezdésben foglaltak, amely jogszabálysértést kifogásoltunk a Kúriának írt kerestünkben is.**

Megjegyeznénk, a Bíró nemhogy nem hívott fel minket arra, hogy az eljárás során mit kell bizonyítanunk, de kifejezetten megpróbálta annak a lehetőségét is kizárni, hogy mi magunktól bizonyítékokat csatoljunk, hiszen annak ellenére, hogy az első tárgyaláson benyújtottuk kereset kiegészítésünket, a Bíró annak tényleges megismerése nélkül az első

tárgyalás végén a tárgyalást – mint később kiderült számunkra a kettő közötti különbség – nem elhalasztotta, hanem berekesztette azt.

A Bíró az első tárgyalás során becsatolt szlovák nyelvről magyarra fordított orvosi dokumentumot, miszerint a gyermekünk 2017. június 15-én jó egészségi állapotban van, kirekesztette a bizonyítékok közül, mivel véleménye szerint a Pp. 339/A. §-a értelmében a közigazgatási eljárás elindításakor fennálló tények alapján kell elbírálnia az alperes döntését, holott egyértelmű, hogy ezen irat igazolta a gyermekünk jó egészségi állapotát, valamint azt, hogy külföldön tartózkodik a gyermek az édesanyjával együtt, amely tény a közigazgatási eljárás során is többször hangsúlyoztunk, amely tény az alperes, a Bíróság és a Kúria sem fogadott el annak ellenére, hogy az alperes által beszerzett bizonyítékok között is legalább 10 volt olyan, ami ezt bizonyította.

A Bíróság a tárgyalás idő előtti berekesztése miatt a berekesztés után csatolt külföldi tartózkodásunkat bizonyító, külföldön hitelesített, teljes bizonyító erejű magánokiratot pedig arra hivatkozva rekesztette ki a bizonyítékok közül, hogy azok a berekesztés miatt nem voltak figyelembe vehetők.

A Kúria ítéletében az elsőfokú Bírósági eljárás során általunk csatolt iratokat szelektíven értékelte. Amikor az alperesi tényállást vizsgálta, miszerint megállapítható-e az alperes joghatósága, meg a gyermek egészségi állapota, akkor kifejtette, hogy helyes, hogy kizárta az elsőfokú Bíróság a bizonyítékok közül az általunk csatolt iratokat. Mikor viszont azt vizsgálta, hogy az elsőfokú Bíróság mikor, milyen módon szólított fel minket a bizonyítási teherre, akkor mivel a jegyzőkönyvek között nem talált olyan iratot, amelyben a Bíró kifejezetten felhív, hogy pontosan mit kell annak érdekében bizonyítanunk, hogy igazoljuk azt, hogy az alperesi tényállás törvényt sértő, ezért az általunk csatolt, korábban véleménye szerint a bizonyítékok közül helyesen kizárt orvosi dokumentum és külföldi tartózkodásunkra vonatkozó dokumentum tartalmát annak bizonyítására alkalmasnak vélte, hogy megállapítsa, hogy tudhattunk arról, hogy mit kell bizonyítanunk.

(46) „A külföldi tartózkodásra vonatkozó, a tárgyalás berekesztése után benyújtott irat pedig már önmagában ezen körülmény miatt sem volt figyelembe vehető.”

(44) „A felperesek tudattartalmát igazolja, hogy a perben ezzel összefüggésben csatoltak bizonyítékokat, így a gyermek egészségi állapotával, illetőleg tartózkodási helyével kapcsolatban. Ezzel azt kívánták alátámasztani, hogy egyrészt a gyermek egészséges, azaz nem veszélyeztetett, másrészt nincs az országban, tehát a gyermekvédelmi szerveknek nincs joghatósága az ügyben eljárni. Alaptalanul hivatkoztak tehát a jogi képviselővel eljáró felperesek arra, hogy kellő tájékoztatás hiányában nem voltak tudatában a bizonyítandó tényeknek, illetve annak, hogy a bizonyítatlanság terhe rajtuk marad.”

A fentiekből jól látható, hogy amikor az általunk csatolt bizonyítékok értékelése a mi érdekünkben állt volna, akkor a Kúria kizárta azokat, amikor ugyanezen bizonyítékok értékelése az elsőfokú Bíróság érdekében állt, akkor a Kúria már elfeledkezett arról, hogy ezen bizonyítékokat korábban kizárta, és azokat bizonyítékként értékelte.

A Kúria fenti formájú szelektív bizonyítékértékelése súlyosan sért az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésben foglalt alapjogunkat, miszerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit

törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

A bizonyítékok szelektív értékelését a tényállás vizsgálata során az alperes, az elsőfokú Bíróság is elkövette.

Együttműködés hiányaként értékelték, hogy

- a.) Magyarországi bejelentett címünkön nem voltunk megtalálhatók, holott a közigazgatási hatóságnak többször jeleztük, hogy gyermek az édesanyával együtt külföldön tartózkodik, így ebből kifolyólag az idézésekre nem tud megjelenni, a hatóság által szükségesnek vélt családlátogatást nem tudja foganatosítani. A külföldi tartózkodásra tekintettel a gyermekre a Magyarországon érvényes oltási rend nem vonatkozik. Az alperes annak ellenére, hogy többször megjelent a Magyarországi bejelentett lakcímünkön és mind a rokonok, de a független védőnők, szomszédok arról nyilatkoztak, hogy a gyermek és az édesanya nem szokott ott tartózkodni, az alperes külföldi tartózkodásunkat az azt bizonyító több, mint 10 irat, feljegyzés ellenére nem fogadta el és joghatóság hiányában nem szüntette meg az eljárást, hanem az elérhetetlenségünket együttműködés hiányának értékelték.
- b.) Nem nyilatkoztunk a gyermekünk oltottságának az állapotáról. **Mind az alperes, mind a Tisztelt Bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy egy esetleges nyilatkozattal szabálysértés elkövetésével vádolhattuk volna magunkat.** A Szabs tv. 32. §. (2) bekezdése leírja, hogy a „szabálysértési felelősség bizonyítása a szabálysértési hatóságot terheli. Senki sem kötelezhető ártatlansága bizonyítására.” A fentiek alapján senki, semmilyen eljárásban - se közigazgatási eljárásban, se szabálysértési eljárásban, se büntetőeljárásban - nem kötelezhető arra, hogy önmagára, vagy hozzátartozójára bűncselekményre, szabálysértésre, vagy fegyelmi felelősség megállapítására alkalmas terhelő vallomást tegyen, így **jogszabályellenesen követelte az alperes folyamatosan azt**, hogy nyilatkozzunk a védőoltásokkal kapcsolatban és jogszabálysértően értékelte ezen magatartást együttműködés hiányának és jogszabályellenesen tette az elsőfokú hatóság a veszélyeztetés indokaként ezen körülményt tényállási elemként.

A bizonyítékok ilyen módon történő szelektálása, valamint az ügyfél törvényes jogával való élésének ilyen módon szankcionálása mind az alperes, mind a Bíróság részéről súlyosan Alaptörvény ellenes magatartás, amely megkérdőjelezi a hatóságok és a bíróságok tisztességes eljárását, így súlyos fokban sérült az **Alaptörvény XXI. cikk (1) bekezdésben foglalt alapjogunk**, miszerint „**Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék.** A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”, továbbá az **Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésben foglalt alapjogunk** is, miszerint „**Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.**”

Tekintettel arra, hogy a gyermek és szülei jelen panaszban foglalt alkotmányos jogainak megsértése olyan súlyos mértékűek, amelyek az ügy lényegére kihatottak, kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a döntést semmisítse meg és a határozatokat helyezze hatályon kívül.

3. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Tekintettel arra, hogy a jelen panaszunkkal támadott, ideiglenes hatályú elhelyezésre vonatkozó döntést külföldi tartózkodásunkra tekintettel nem tudták végrehajtani, de a Hatóságok ebből kifolyólag a gyermekünk körözését rendelték el, így ezen elrendelés miatt, 2017. március 16-án meghozott határozatról értesülés óta, nem tudjuk a Magyarországon élő rokonainkat meglátogatni, mivel teljesen ki akarjuk zárni annak a lehetőségét, hogy egy esetleges végrehajtás a gyermekünk, kk. Illés András lelki állapotában olyan visszafordíthatatlan lelki károsodást okozzon, ami a végrehajtás után nem állítható vissza, így **kérjük, hogy a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Kormányhivatal SZ/112/00203-49/2017 számú határozatában elrendelt, a Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.188/2017/14 számú ítélete és a Kúria Kfv.VI.38.026/2017/8. számú ítélete alapján jogszerű ideiglenes hatályú elhelyezés végrehajtásának felfüggesztését az indítvány elbírálásáig.**

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el.

Ügyvédi meghatalmazást nem csatolunk, az ügyben személyesen járunk el.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról Nyilatkozunk, hogy személyes adataink (név) közzétételéhez hozzájárulunk/nem járulunk hozzá.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Mellékletek)

- 1. sz. melléklet: a Kúria Kfv.VI.38.026/2017/8. számú ítélete
- 2. sz. melléklet: Emmi tájékoztatás a 2017.január 1.-én hatályba lépő jogszabály-módosításokról
- 3. sz. melléklet: Keresetlevél
- 4. sz. melléklet: Keresetkiegészítés 2017.június 04. és 2017.július 04.
- 5. sz. melléklet: a Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.188/2017/14 számú ítélete
- 6. sz. melléklet: Felülvizsgálati kérelem

018.06.23.

